

χει ώραϊν συλλογὴν ὄπλων ἀγωνιστῶν· καὶ μεταξύ ἄλλων τὸ περίφημο τρομπόνι τοῦ Κανάρη. Ἐν τοιοῦτο ἀρχαῖον ὄπλον ἐδώρησεν εἰς τὴν Στρατιωτικὴν Σχολήν, καὶ τὸ ὄνομα τοῦ Δημητρίου Βαρουζῆ ἀνεγνώσθη μετὰ τιμῶν ἐν τῇ ἡμερησίᾳ διαταγῇ. Εὐχαριστήριον δὲ τοῦ Διοικητοῦ τῆς Σχολῆς τὸ φυλάττει ὡς φυλαχτόν. Ὅλα δὲ τὰ ἄλλα ἐννοεῖ νὰ τὰ δωρήσῃ εἰς τὸν Διάδοχον, ἂν περάτῃ ποτε ὁ Διάδοχος ἀπὸ τοῦ καφενεῖόν του.

* *

Ὁ Βαρουζῆς ἐν τῇ οἰκίᾳ του· διότι μᾶς παρέλαβεν ὁ ἀνοικτόκαρδος αὐτός· ἄνθρωπος καὶ μᾶς ὠδήγησε καὶ εἰς τὸ σπητιόπουλό του, νὰ ἴδωμεν τὴν ἐστίαν του, τὴν κυρίαν του, τὰ παιδιὰ του.

Τὸ σπητιόπουλό του ἐντὸς ἀπεράντου αὐλῆς μεταβάλλεται εἰς κήπὸν ὅταν μπένῃ ὁ Βαρουζῆς μετὰ τῆς φωνάρας του καὶ τοὺς ἀστεῖσμούς του, διότι ὁ ἴδιος λέγει περὶ ἑαυτοῦ:

— Εὐρεῖς, εἰμαι πολὺ γουστόζος ἄνθρωπος.

Εἰκοσι δύο ἔτῶν ἐνυμφεύθη καὶ εἶναι τώρα πεντήκοντα πέντε ἔτῶν, ἀλλὰ μόλις τὸν παίρνεις διὰ τεσσαρακοντοῦτη, τόσον ἡ ζωὴ τῶν βουνῶν ἐνεστάλαξε καὶ εἰς τὸ σῶμά του ἀκόμη ἀνδρίαν καὶ νηάτα.

Τὴν γυναῖκά του τὴν ὀνομάζει δουλευτάδαινα. Καὶ ἐπιλέγει:

— Αὐταῖς εἶνε γυναῖκες!

Τὰ παιδιὰ του, τρία κορίτσια καὶ ἓνα ἄρρεν, ἀποτελοῦσιν ὄχι παιδιὰ, ἀλλὰ θιάσον. Χορεύουν, παρελαύνουν, ἄδουν, τὰ πάντα ὑπὸ τὰ στρατιωτικά του προστάγματα. Εἶνε τμήματα τοῦ μεγάλου κορμοῦ του, καρδίαι τῆς κάρδιας του, ἐλεύθερα, πρόθυμα, γελαστά, καθαρὰ, χαρούμενα. Εἰς τὴν στιγμὴν ἐβαλαν ὅλα τὰ κυριακάτικα των, ἐχόρευσαν ἑλληνικοὺς χοροὺς, εὐρωπαϊκοὺς, ἐτραγουδῆσαν, ἐτραβῆξαν γάλα ἀπὸ τὴν κατσίκα, μᾶς ἐπεριποιήθησαν καὶ τὰ εὐρομέν βαπτισμένα εἰς τὴν φιλοσοφίαν τοῦ πατρὸς των, εὐθύμα, εὐτυχῇ, μετὰ τὸ ἀπλοῦν των τῶν, λαμβάνοντα ζωὴν ἀπὸ τὸν τρισμακάριον πατέρα των, μυσταγωγὸν τῆς ἀληθοῦς εὐδαιμονίας ἐν τῷ τρώγειν καλὰ καὶ ζῆν καλλίτερα καὶ μὴ ἔχειν ἄλλας γελοίας εὐρρωπικὰς ἀξιώσεις.

Ὁ ἴδιος ἐπιχαίρων τὰ προσφωνεῖ:

— Μπράβο, βρε ντερβισάκια!

* *

Νομίζομεν ὅτι μέσῳ τοῦ κοινοῦ τοῦ τῆς λάσπης, τῆς ἐμίχλης, τῆς ἀσφυξίας, τῆς πνιγμονῆς τῆς πεζῆς ἡμῶν κοινωνίας ἡ ἀνακάλυψις μιᾶς τόσῃ ποιητικῆς ὑπάρξεως μεταξύ τῶν στρωμάτων ἐκείνων τοῦ λαοῦ, ἅπερ εἰσιν ἡ δύναμις, ἡ ῥώμη, ἡ ὑγεία τοῦ ἔθνους, ὀφείλει νὰ ἀναστείλῃ τὸν ἀλάμουν ἡμῶν οἵτινες τὸν λαὸν θέλομεν ὑπερέφανον καὶ ὄχι τοὺς ὀλίγους, καὶ ἐν τῷ πολλῷ λαῷ ἀνευρίσκομεν ποικιλίαν χαρκτηρῶν, δρᾶσιν αἰσθημάτων καὶ δρόσον ἰδεῶν.

Καλιδάν

ΧΡΟΝΙΚΑ

Ὁ στρατιώτης τοῦ 14ου τάγματος, τὸν ὁποῖον προχθὲς κατεπλάκωσεν ὁ σιδηρόδρομος, ὀνομάζεται Δημήτριος Ροῦσος ἀπὸ τὰς Λεύκας τῆς Πάρου. Δὲν ἐξηκριβώθη ἔτι ὁ τρόπος τοῦ θανάτου του. Ὑπάρχει ἀμφισβόλια μεταξύ τῶν ἱατρῶν, ἂν κτύποκτόνησεν ἢ ἐδολοφονήθη· διότι τὸ κεφάλι του εὐρέθη κομμένον ὡς μετὰ μαχαίρι. Ἐπασχε δὲ τὰς φένας, ὡς ἐμάθομεν. Πῶς ὁμως εἰς τοιαύτην διανοητικὴν

κατάστασιν τὸν διετήρουν ἐν τῷ στρατῷ, τοῦτο μόνον ἡ ἀθλιότης τῶν στρατιωτικῶν κειμένων μας δύναται νὰ ἐξηγήτῃ. Οἱ ἱατροὶ θὰ ἐνεργήσουν νεκροψίαν.

Εἰς κλητῆρ, ὁ Δ. Μιχαλόπουλος, συμπλακεῖς πρὸς Κρήτας, ἐδέχθη ἐξ αὐτῶν τρεῖς σφαίρας, εἰς τὸ κρανίον, τὸν δεξιὸν καὶ τὸν ἀριστερόν πνεύμονα. Εὐρίσκεται ἐντὸς κινδύνου.

Ἀφίκετο ὁ κ. Κολοκατσᾶς, γραμματεὺς τοῦ ὑπουργείου τῆς Παιδείας, καὶ ἐκ τῶν εὐδοκίμωτέρων καὶ εὐμαθεστέρων διδασκάλων, ἀπὸ τῆς ἐπιθεωρήσεως τῶν δημοτικῶν σχολείων Κεραλληνίας.

Ἐξω τοῦ καφενεῖου Τσόχα χύνονται ἀπὸ τὰ βαρέλια ἀκαθαρσίαι, προκαλοῦσαι μιάσματα. Τοιαύτη κακομοιρία εἰς τὸ κεντρικώτερον μέρος τῆς πρωτεύουσας ὀφείλει νὰ ἐπιστήσῃ πᾶσαν τὴν αὐστηρότητα τῆς ἀστυνομίας.

Γενομένης συμπλοκῆς ἐν τῷ χωρίῳ Δέλγα τῆς Ναυπακτίας μεταξύ τῶν οἰκογενειῶν Πλουμαίων ἀφ' ἑνὸς καὶ τῆς τῶν Κουτογιανναίων ἀφ' ἑτέρου ἐφονεύθη εἰς καὶ ἐπληγώθησαν τέσσαρες, ὧν τὰ ὀνόματα δὲν ἐγνώσθησαν ἡμῖν· ὁ πάλιν διήρκεσεν ἐπὶ ἑξ ὥρας· καὶ τοῦτο, διότι οὐδὲ ἕχνος στρατιωτικῆς δυνάμεως ὑπῆρχεν.

Παρσπιδημεῖ ἐξ Ἀδριανουπόλεως ὁ κ. Δημήτριος Ζ. Δημητριάδης, τέως ἑφορος τῶν σχολείων Ἀδριανουπόλεως, πλήρης ἐνθουσιασμοῦ ὑπὲρ τῆς θρακικῆς νεότητος, διακρινόμενος ἐν τῇ ἐμπορικῇ κόσμῳ, καὶ ἐργασθεὶς μετ' ἀφοσιώσεως καὶ ἐκθύμως καὶ ἐν τῷ αὐτόθι συλλόγῳ καὶ ἐν τῇ Κεντρικῇ Ἐφορῇ ὑπὲρ τῆς διαδόσεως τῶν Ἑλληνικῶν γραμμάτων ἀνὰ τὴν τλήμονα Θράκην. Τοιούτους ἄνδρας ἡ κυβερνήσις ὀφείλει νὰ ἐνθαρρύνῃ καὶ νὰ εὐχαριστῇ, καὶ λίαν δικαίως ἄλλοτε ἐπαρστημοφόρησε τὸν ἀδελφόν του, τὰς αὐτὰς ὑπηρεσίας παρασχόντα εἰς τὴν ἐκεῖ Κοινότητα, μετ' ἄλλων ἀξίων τῶν καιρῶν καὶ τῆς πατρίδος ἀνδρῶν.

ΠΡΟΞΕΝΙΚΟΝ ΖΗΤΗΜΑ ΕΝ ΚΡΗΤῃ.

(ΕΙΔΙΚΟΥ ΑΝΤΑΠΟΚΡΙΤΟΥ ΜΑΣ)

Χανιά, 30 Ἰουλίου

Ἀπὸ ἡμῖσεως περίπου ἔτους πάσχει ἡ Κρήτη στέρνησιν ἑλλήνος προξένου. Καὶ νὰ σὰς εἴπω τὴν ἀλήθειαν, εἶνε προτιμώτερον νὰ πάσχωμεν πάντοτε τὴν στέρνησιν ταύτην, παρά νὰ μᾶς ἔλθῃ πρόξενος κανεὶς ἀπὸ τοὺς τραγοὺς ἐκείνους, οὓς αἱ ἑλληνικαὶ κυβερνήσεις συνειθίζουσι νὰ διασκορπίζωσιν εἰς τὰς χώρας τῆς Ἀνατολῆς πρὸς . . . ἄγραν πλουσίων νυμφῶν. Ὑφίσταται ἐνταῦθα ζήτημα προξενικὸν μεταξύ Ἑλλάδος καὶ Τουρκίας· καὶ εἶνε μυριάκις λυσιτελέστερον νὰ μένῃ αἰωνίως ἐκκερμὲς παρά νὰ λυθῇ κατὰ τρόπον κινδυνεύοντα νὰ ἐξευτελίσῃ τὴν ἑλληνικὴν κυβερνήσιν εἰς τὰ ὅμματα τοῦ κρητικοῦ λαοῦ. Τὸ ζήτημα τοῦτο ἐγεννήθη ἐκ τῆς ἐπομένης αἰτίας:

Τὸ παρελθὸν ἔτος ἐδοξε τῷ ἐλέφ Σουλτάνου σατραπεύοντι τῆς Κρήτης, Φωτιάδῃ πασσᾶ, νὰ περιοδεύσῃ ἀνὰ τὴν εὐρείαν νῆσον, ἣν ἡ μεγαλοδωρία τοῦ κυρίου του τῷ ἔχο-